

Bayer Zsolt:

A budi tetejére kitett töklámpás

Levél Szörényi Leventének

(folytatás a 3. oldalról)

A deheroizálás ugyanis a kommunisták sportja volt. Őszerintük amúgy az emberiség történelme egy szakadatlan fejlődéstörténet, amelynek végső célja a kommunizmus eljövetele. A „Jézus magyar volt”- és az „István a magyarság árulója”-féle szekta szerint viszont az emberiség történelme egy szakadatlan visszafejlődés-történet, amelynek végső célja a magyarság teljes elpusztítása.

Szerencsétlenek. Bár nem tudom biztosan, értük kár-e.

Ellenben az István, a királyért biztosan kár. Kár volt ezt hagynod, Levente. Akkor is, ha tudom, István deheroizálása a te szájad íze szerint való. Akkor is kár volt, mert műved, művetek túlnőtt rajtatok, és önmagában szakrálissá vált. És te most hagyad, hogy ezt is bekenjék mérgező nyállal.

A legnagyobb baj pedig az, hogy ezt színvonal alatt tettétek. Hogy is mondja Pierre a Megáll az időben? „Nem mindegy, hogy milyen színvonalon vagánykodik az ember...” Hát, Levente, ez nem színvonal.

Aki szerint, ha német: akkor náci; ha katolikus pap: akkor náci és/vagy verőlegény – az nem művész, csak egy közhelyes kretén. De legalább következetesek lettetek volna a bűnben. Akkor legalább a pogány magyarok és Koppány lenne szerethető. De nem. A gondolat teljes hiányát aljas és ostoba külsőségek puffogatásával fedték el. Levente, tényleg attól lett újszerű és „modern” a műved, hogy Torda, a táltos elbaszott rockszitárákat gitározik, és rápöfent egy dzsangára? Hogy Laborc úgy néz ki és úgy is viselkedik, mint egy transzvesztita köcsög? Hogy Gizella náci egyenruhába bújtatott német lovagokkal csalja Istvánt? Hogy István egy akarattalan pöcs, Koppány meg egy másik akarattalan pöcs?

Én szégyellem magam, míg mindezt sorolom. Pedig nem nekem kéne, Levente.

Nektek kell szégyellnetek magatokat, mélységesen. És még csak nem is miattunk, Levente. Hanem tudod miért? Azért a kétszáz ezer magyarért, akik Csík-somlyón megnézték az István, a királyt. Akik között ott álltam, ott állhattam a csík-somlyói nyeregben, és átélhettem életem egyik legnagyobb élményét. Láttam idős székely embereket, akik ünneplőben jöttek oda, és végig álltak könnyes szemmel az előadást. S láttam a fiatalokat, akik akkor és ott örök hitet tettek magyarságuk mellett.

Az ő életük áldozatát, az ő hitüket téptétek széjjel ezzel a szemétséggel, ezzel a mocokkal, amivel volt bátorságotok kiállni most a szegedi dóm lábához. Abba a térbe, amit Horthy Miklós és Klebelsberg Kunó lelke tölt ki a mai napig.

Igen, Levente. Abból a csodából, ami egyszer megszületett, és ami végső küldetését éppen a csík-somlyói nyeregben töltötte be, Babba Mária lábainál, mára a lepukkant Trabantból kiszálló két szárnalmas figura maradt, akik nyálfolyató idiótaként lengetik a kis piros-fehér-zöld zászlójukat a semmiben. Ez maradt belőletek.

Kérlek, ezt ne vigyék ki Erdélybe. Legalább őket ne kenjétek össze magatokkal.

S a tőled 2004-ben kapott Szabadság Díjamat pedig ezennel visszaadom. Pedig sokat jelentett nekem egykoron. Éppen annyit, mint az egykor volt István, a király.

Minden jót neked. Sajnálom...

Forrás: magyarhirlap.hu

Szentesi Zöldi László:

István, a királynő

(folytatás a 3. oldalról)

Nagy Feró és Varga Miklós. Két félisten a múltból. S bizony, az a múlt már annyira távoli, hogy talán maguk sem tudják, milyen érzés, ha ők fújják a passzátszelet. Ezúttal egyfajta önázásba torkollik a jelenet: amikor az ember önmaga paródiájaként előtántorog egy Trabantból, és ezért gázsit is kap, akkor tényleg ideje nyugdíjba vonulni. A Beatrice zenekar, a nonkonformizmus hajdani zászlóshajója már a távoli múlt. Nagy Feró ma azoktól kapja a sarzsiját, akik ellen meghirdette ígéit 1979-ben, és a „tehetségkutatás” után újabb szócikket fogalmaz magáról a celebidiotizmus szótárában.

A végére hagytam az István, a király szerzőpárosát. Talán meglepő, de voltaképpen Bródy János az egyetlen pozitív szereplő ebben a történetben. Ő ugyanis – ellentétben a kifakult sztárokkal – pontosan ott áll, ahol 1990-ben. Akkor SZDSZ-nek hívták a klubot, ma nincs nevük, de ahogyan annak idején Tini koncerten is kitzúte magára a pártlogót, ma sem tagadja meg a politikai ízlését – és komolyan mondom, ezért elismerés illeti.

Szörényi Levente azonban már más tésza.

Ha valaki képes elmagyarázni, hogy az az ember, aki a Pilisben táltoslepek után szimatol, ugyanaz, mint aki most magyargyalázáshoz és nemzeti szimbólumaink megcsúfolásához adja a nevét, isten bizony, kap tőlem egy Illés-bakelit. Szörényi Levente talán erőszakos és anyagias környezetete nyomására, talán belső zavarodottságában, talán egyszerű jellemgyengeségből szépen, komótosan szembeköpte saját magát. Nem a politikai táborok közötti szambázás, még csak nem is önmagának ellentmondó nyilatkozatai, hanem a nagyság látványos hiánya a legfájdalmasabb újdonsült személyiségében. Az még rendben van, hogy produkciós irodájával állandóan újabb rétegeket hánt le az István, a királyról (ez logikus is, hiszen újabb keletű zeneműveiből egy füttyszónyi sem maradt meg bennünk, az ember csak kínos diszharmonia és önisméltelésekre emlékszik), ehhez joga van, végül is ő a szerző. Nagyobb baj, hogy az eredeti felálláshoz képest, amelyben mégis csak klasszisek tolongtak Sebestyén Mártától Vikidál Gyuláig, mára eljutottunk szegény Feké Pál és a gázoló Buciig. A régi Szörényi Levente valaha csipős dallal válaszolt volna a pénzhatalomnak, a mostani talán a kérdés feltevéséig sem jut el, lehajtott fejjel a kasszához járul, és félénken százalékot kér magának.

Végezetül szeretettel gratulálunk mindazoknak, beleértve a polgári Magyarország hivatalosságait Budapeستől Szegedig, akik finanszírozták és beengedték a Dóm térre ezt a produkciót. Mint hallom, hamarosan a fővárosban és talán máshol is láthatják majd a kíváncsiak, amint a Szent Korona börtönbe zárja a magyarokat, s megtapasztalhatják, hogy István-Orbán kegyetlen állat, aki náci tisztekkel kínoztatja a másként gondolkodókat.

Azt hiszem, most pont erre van szükségünk.

Forrás: magyarhirlap.hu

Alföldi igazán aljas húzása

Nem hittem, hogy ez a megnyomorodott lelkű Mephisto ki tud hozni a sodromból. És mégis ez történt. Menyhárt doktor, aki pedig a legkevésbé sem prúd alak, és még véletlenül sem lehet felbosszantani holmi perverz, öncélú kereszténygyalázzással, mi több a rossz nyelvek szerint látták már Menyhártot Dedinkyben, amint egy titokzatos hétvégi ház hálósobájában Mater Dolorosáról fejtekte le az apácaruhát, szóval Menyhárt az augusztus 18-i éjszakában átkozódva hagyta el a Szegedi Dóm környékét, majd verte bőszen a kormányt a város határáig.

De nem is itt kezdem. Még a délutáni verőfényben, a szegedi Széchenyi tér nagy platánfái alatt egy magába roskadt balfaszt láttunk végigsétálni. Szörényi Levente volt az. Lehet, akkor döbbsent rá, hogy agg korára teljesen hülyét csináltak belőle. És lehet, azóta is kissé összeszorul a gyomra a Rosta Mária név hallatán.

Nyilvánvaló, hogy nem azért adták Alföldi Ró-

bertnek az István a király évfordulás előadását, hogy egy olyan kis kedves, “minden a helyén” musicalt produkáljon a közönségnek. Mit mondjak, azon sem lepődtem meg, hogy István, akarom mondani Orbán egy náci maffiózó rohadék, aki háta mögött egy SS-tisztre emlékeztető, Németországból küldött kápóval karöltve nyomja le az egész rockoperát. És a legkevésbé sem lepődünk meg, hogy a keresztény hittérítőket mindvégig napszemüveges maffiózók

és kommandósok védelmezik, a vörösön világító keresztet fegyverre válnak, s azzal szúrják, kínozzák halálra a szerencsétlen népet. Mondom, eddig basic Alföldi, láttam én már tőle perverz, de nagyon jó darabokat (pl. Sade márki) és nagyon-nagyon szart (mondjuk a sok közül A park). Arra azért kíváncsi va-

gyok, hogy a népszabiz színházi fődíva, Csáki Judit és a kultúrkampfos krav maga sportklubja hogyan fogja kimagyarázni ezt a triplaszart, de annyira azért nem érdekel. Aki megvette a jegyet (én is), megérdemli.

Ugyanis Alföldi István a királya első sorban szar. Ez a torz énképű, bizonyítási kényszeres, identitászarvaros barom ugyanis annyira rászűkül a monumentális képre, amint a rohadék szerzetesek az SS tisztek és kéksisakos békefenntartók oltalmában halálra terrorizálják a népet, hogy közben szétesett az egész történet.

Csáki Juditkám, hazugságvizsgáló gépre kötve mondd ki kérlek, hogy “az első felvonás nézhető”. Nem, nem nézhető.

Nem sikerült felépíteni a kifordított karaktereket. István egy szürke senki, akit a játszótéren a csúnya keresztény gecik védelmezik és alig különbözik a másik hőzöngő szürke senkitől, Koppánytól, akit Stohl buci alakít, és (bár karakterszínészként Stohl kitűnő) ez a Koppány végül is egy ugyanolyan kisvárosi keményfiú/zsaru lett, mint amilyen Buci az összes többi szerepében. Magyarul nincsenek karakterek. Csak egy összemósódott katyvasz.

(folytatás a 14. oldalon)

Forrás: <http://www.tutiblog.com/2013/08/alfoldi-igazan-aljas-huzasa.html>